

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1838/2015
08.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле малолетне Д.Т., коју заступа законски заступник - мајка Б.Б. и тужиле Б.Б. из К., чији је заједнички пуномоћник В.М., адвокат из К., против туженог Е.Т. из К., чији је пуномоћник Б.К., адвокат из К., и туженог М.У. из К., ради оспоравања и утврђења очинства, одлучујући о ревизији туженог Е.Т. изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 249/15 од 29.06.2015. године, у седници одржаној 08.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог Е.Т. изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 249/15 од 29.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П2 34/14 од 17.03.2015. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да тужени Е.Т. није природни отац детета, малолетне Д.Т., рођене .... године у К., па је ставом другим изреке утврђено да је природни отац тужиле малолетне Д.Т., тужени М.У., рођен 20.11.1970. године од оца С. и мајке С.У., па је наложено матичару Општине К. да у матичној књизи рођених за матично подручје К., под тек.бројем ... за .... годину у рубрици подаци о родитељима изврши брисање података за оца Е.Т. и изврши упис за оца детета М.У.. Ставом трећим изреке вршење родитељског права над малолетном Д.Т. поверено је мајци – тужилји Б.Б., а ставом четвртим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 249/15 од 29.06.2015. године, жалба туженог Е.Т. је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев овог туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени Е.Т. је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр.72/11 и 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Неосновано се ревизијом указује да је суд поступао по неуредној тужби, с обзиром да тужиља Б.Б., мајка малолетне Д.Т., није могла бити означена као тужиља ваћ само као тужена. Наиме, одредба члана 256. став 4. Породичног закона, који регулише супарничарску заједницу у споровима о материнству и очинству, не одређује страначке улоге, већ само лица која чине нужне и јединствене супарничаре, односно лица која морају бити обухваћена тужбом за утврђење и оспоравање очинства, што је у конкретном случају учињено, а мајка детета може бити означена и као тужиља уз малолетно детете применом члана 251. став 2. и члана 252. став 2. Породичног закона.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, 23.10.1999. године тужиља Б.Б. и тужени Е.Т. су закључили брак, али како у току брака нису имали своје деце, јер су се обоје лечили од стерилитета, усвојили су малолетног Б., рођеног ... године, а од 2007. године код њих живи, као храњеник и малолетни И., рођен ... године. Тужиља Б.Б. и тужени М.У. су током 2009. и 2010. године одржавали интимну везу и изјаснили су се да је малолетна Д.Т., која је рођена .... године, зачета из ове везе. Тужени Е.Т. који је у време рођења детета био супруг мајке детета, тужиље Б., у матичној књизи рођених уписан је као отац детета. Институт за судску медицину Медицинског факултета у Београду, дао је мишљење, сачињено на основу ДНК анализе, да је 99,999975632% вероватноћа да је тужени М.У. природни отац малолетне Д.Т. (тужени Е.Т. се није појавио на заказаном термину за вештачење). Иначе, правноснажном пресудом од 19.05.2014. године разведен је брак тужиље Б.Б. и туженог Е.Т., који је брачну заједницу и фактички напустио у априлу исте године, када је добио отказ на послу. Тужиља Б. је власник двоипособног стана у К., у коме живи са малолетном децом и бабом по мајци, која јој помаже у подизању деце. Тужени М.У. редовно посећује тужиље, а малолетна Д. је упозната са чињеницом да јој је он отац. Тужиља Б.Б. је рођена 1977. године и запослена је као спремачица у ДД Н.к. Б. и на железничкој станици у К.. Тужени Миодраг Увалин рођен је 1970. године и запослен је као машиновођа у ЈП Ж.С..

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а посебно да су тужиља Б.Б. (мајка – малолетне Д.) и тужени М.У., у периоду зачећа детета одржавали интимне односе, а да је очинство овог туженог утврђено са 99,999% вероватноће, на основу анализе ДНК материјала (ових странака) извршене од стране надлежне здравствене установе – Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду, да тужени Е.Т. није приступио овом вештачењу нити је на други начин довео у сумњу овако утврђено чињенично стање, то су нижестепени судови правилном применом материјалног права, из одредаба члана 55, 56, 251 и 252. Породичног закона, усвојили тужбени затхев и

утврдили да тужени Е.Т. није отац малолетне Д.Т., те да је њен природни отац тужени М.У..

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**